

Txokolatezko palmera erraldoia

ANA MENDIA
EMAGINA

Hiru urte barru Gazte-txartela iraugiko zait. Horrela derrepentean. Diru-zorroan ez dut izango nire freskotasuna egiaztatzen duen inolako agiririk, ze *Visa Debit K26+* beltzak ematen duen tregoa ere akabo. Ondo bidean, lehen munduko drama arin hau argitaratu eta 922 egunetara zapalduko dut helduaroa. *Welcome to the thirties*, ai ama!

Neurri batean badut datorkidan aroa zapaltzean zer sentituko dudan jakiteko kuriositatea; askori entzun baitiet, adibidez, konplexuak edadearekin desagertzen direla. Zer gertatuko ote da hori ere derrepentean? *Visa Classic*-arekin batera debalde autoestimuko kupoia. Hori bai ona! Kontziente naiz neroni pribilegiotik ari naizela hizketan: emakume txuri cis-genero hetero gorputz normatiboduna naiz; alegia, eroso nago munduak ni ikusita egiten duen irakurketarekin. Kilo, ile, ildaska, zelulitis eta bestelako inperfekzioak muga onargarrietan. Titi txikiegiak eta bizkar zabalegia maskulinitate tradizionaletik begiratuta, baina, tira, hondartza honetan ez dut uste inork burua bueltatuko duenik ezer komentatzeko. Pelotoiaren babesetik ari naiz, alegia. Eta, halere, Kanarietaraino etorri behar izan naiz uda guztian jantzi ez dudan

bikini loredua estreinatzerara (ze, total, hemen ez nau inork ezagutzen). Marka da gero!

Apustu egiten dut ariko dela baten bat bere kolkorako sermoia prestatzen: "Kontua norbere buruarekin gustura sentitzea da, neska. *Love your body*. Gainerakoei hor konpon!" Eta azken perla, gero: "'Edertasuna barruan dago'. Ados: harea zoragarri honetan botata eguzki izpiek eta olatuen hotsak sorrarazten didatena ezin du beste baten epaiak lausotu. Teoria badakit: "Ederra izatea eder sentitzea da. Senti zait ez eder" (Mr. Wonderful, 2021).

Bada, ez dakit teoria horren oso zalea naizen. Adibide bat. Nigandik metro gutxira lodi dagoen neska batek orain ordubete edo zabaldu du toalla. Eguzkipean kiskaldu, bainu bat hartu eta hamaiketakoa atera berri du: sekulako itxura duen txokolatezko palmera erraldoia. Uste dut eszena ikusita askok honakoa ondorioztatu dugula: gaizki jaten du eta segurutik ez du kirolrik egiten. Neronek otordu bera egingo banu, ordea, emaitza beharbada honakoa litzateke: oporretan dago eta bizitzaren plazer txikiez gozaten ari da. Palmera bera bekatu bataren eskuetan eta bertute bestearenetan. Bekatariak penitentzia gero: kontzientzia-azterketa, errua,

konfesioa, ordaina eta absolutzioa. Baina *love your body*.

Ea klaratzen naizen: ispiluren bestaldekoa gustuko ez izateagatik gaizki sentitzearekin nahikoa ez eta gaizki sentitzen gara gaizki sentitzeagatik (gogora dezagun teoria: edertasuna hautua da). Hitz egin dezagun gordin, mesedez: lodiegi, itsusi, argalegi, iletu edota zelulitidun ikus gaitzaten ez da eroso. Baldin eta ez bagara erotzen, ezin gara errealitatetik horren erraz disoziatu. Delirioa edo mina: horratx hautua.

Ez dut uste ez palmera jan duen neska ez nik (ez beste inork) gogoko dugunik gure ustezko inperfekzioei begiratzen diegun bakoitzean tripak nola nahasten zaizkigun antzematea. Eta akaso izango da ez naizelako oraindik behar bezain heldu, ez dakit, baina apur bat amorratzen naiz sabeleko mina izatea nire erabaki hutsa dela diotenekin. Autoestimuko kupoia postontzira heldu bitartean, beraz, jarraituko dut delirioaren eta minaren arteko borroka horretan bizirauten. Ohartu naiz buruari bueltak emanda lasaitzen zaidala urdaila. Eta, aizue, mundua aldatu ezean, ni ezingo naiz hondartzara etorri bertako neska puska izatera, baina paletan aritzea ez dago gaizki. ●